

La María José ens obre la porta de casa seva, a Alpicat. Va en la cadira de rodes que, des de fa cinc anys, abandona ben poques vegades. Pateix la síndrome postpolio, una segona malaltia que apareix 15 o 20 anys després de la infecció del virus, la qual li provoca greus dolors. Però ella no es rendeix.

MARÍA JOSÉ MOYA

“De vegades penso: vés amb compte amb el que somies!”

TEXT: NEUS MARTÍ LLURBA FOTO: MIKEL ARISTREGI

Al gener va fer dos anys que va assistir al seu primer taller de dansa integrada. Ara forma part de la companyia Alta Realitat, amb què ha fet el salt als escenaris de la mà del reconegut coreògraf i director Jordi Cortés.

Expliqui'ns què és això de la dansa integrada?

La dansa integrada implica ballarins professionals i no professionals, amb o sense discapacitat, o diversitat funcional, que és el terme que ara es fa anar, i també gent d'altres àmbits de les arts escèniques. És un tipus de dansa per a qualsevol persona que tingui la inquietud de dir: “Ostres, es fa un taller de dansa integrada i hi vull anar.”

I en cosa d'un any s'ha convertit en una professional d'aquesta disciplina!

Sí, sí. Estic treballant amb un coreògraf que té un currículum impressionant, amb una trajectòria molt llarga. Ha estat molts anys a Anglaterra; allí va ser on va començar a treballar amb dansa integrada, i des de fa tres anys que ho està movent aquí a Espanya, principalment a

Barcelona. I jo no m'ho podia creure! Al gener vaig començar el meu primer taller i al desembre vaig estrenar *Black Out*. El mateix any!

I com li va anar l'experiència?

Increïble, fantàstica, perquè a més no em sento com l'analfabeta o la neòfita en el terreny, que ho sóc, però no em fan sentir així. El que més m'ha agradat han estat els companys, que són gent implicada que creuen en això de la normalització dins les arts escèniques, de manera que hi tinguin cabuda les persones amb diversitat funcional. És un tracte d'igual a igual. I poder treballar amb professionals, que tenen una trajectòria important, anys d'experiència... Només el fet de ser allà, és un somni fet realitat.

Vostè va patir una poliomièlitis quan només tenia un any i mig que li va afectar la cama esquerra i una mica la dreta. Malgrat tot, els somnis d'aquella nena s'han complert, no?

Jo, quan era petita, volia ser actriu i cada nit em posava a llit pensant: “Vull ser actriu... Ui no, jo

això no ho puc dir.” Vaig néixer als 60 i amb una pòlio, en aquella època, encara que no t'ho diguessin, hi havia coses a les quals ja intuïes que tu no hi podies accedir. Quan va sortir el taller de dansa integrada vaig pensar: “Vés amb compte amb el que somies!” (riu). I vaig descobrir que tenia un altre somni enterrat, que ni tan sols m'havia atrevit a pensar-hi. Sí jo era conscient que no podia dir als meus pares que volia ser actriu, imaginat ser ballarina!

Però vostè no es considera un exemple de superació.

Sóc conscient que per l'òptica dels altres puc ser un exemple de superació, però jo ni ho sento així ni ho visc així. Penso que sóc una persona amb una diferència, en aquest cas física, però no em sento diferent. He viscut tota la vida sent coixa, buscant-me la feina. He format una família, he tingut fills, he treballat, he pagat una hipoteca... i res més. Sí que de vegades penso que no deixem de ser *superwomans* i *supermans*, però no és la constant en el meu pensament.